

godott : vajjon elvitte-e valaki? S mikor hült helyét látta, bölcs mosolya visszaderült arcára :

— Igy. Elment ez is a többi után s elveszett a nyoma. Igy jó.

Nyitott ajtóval és üres falak közt várja a hivatlan vendéget. Az rá fog találni. Akár a kávéházi asztal mellett, akár séta közben, akár agglegény ágyán, az rátalál. Nem jöhet váratlanul. Az osztozkodással nem lesz már utána gond. Hátán háza, kebelén kenyere . . . Igy jó.

A nyugdíj elmarad egyszer s a koldusok nem találják már oda-sorjázott filléreiket. Akkor az utolsó elvihetőt is kiviszik a szobából. A fiúk tán elkísérik s ha nem is, gondolni fognak rá bizton. A furcsa öreg úrra, ki a szívét osztotta szét köztük.

Beczássy Judit.

SZERETNÉM...

*Szeretném, ha jácint lennél
és tested remegő vonalát
átlehelnéd a karcsú gyöngé szárba.
Ha porcellán húsán át gondolna reád:
reszketve a cserép, a váza.*

*Az arcod simaságát adnád
s a szád pirosát színnek,
s érezném bőröd hamvát,
ha rája csókot hintek.*

*Bódulnék éjeken örökké,
mert kábítna vágyhívó illat
s szent nagy örömké
csókolnám titkainkat.*

*Ha akarnám — leszakíthatnálak,
mert te volnál minden jácint
s kitűznék csábító csodának . . .
(Csönd. A szívem csak játszik.)*

Arady Zsolt.